

"Jah, teil on õigus," vastas karjane, "nõnda rääkisid minust tiheti auustatud inimesed, ja ma mõtlesin fa ise selle pääle eñine, aga mis teha, kui teisiti wõimalik ei ole!"

„Alga kas ja ei tahaks õppida?“ küsitsi wiimast muns.

Mende sõnade juures võõris Felix tuttu Michel Angelo pool ja waatis teravat filmiga ühte publiku tema otja, nagu tahabs ta fürida: »Kas te minuga nalja ei tee?«

Munk ei oodanud wästust ära, waid ütles:
„Neh, kas oled walmis, mu wäike sõber, õppima
ja minuga sihes floostriisje tulema.“

Karjane jäi issa veel juhmilt seisma. Pisarad lääfisivad tal filmas. Ta töötas filmad taewa poole, faunis tulevik hiilgas tal waimu ja aimu ees. Viimaks hüüdis ta täis tänulist meelt: „Siis teie ei jäta mind mitte maha, mu isa?”

Michel-Angele lubas nüüd tema faaswotamise eest hoolt kanda. Warsti saatis ta sõna peremehe juure, et see omale teise farjase otsiks, ja fui ta oma asjad Nsko'i linnas oli ära viendanud, wüs ta oma noore sobra floostrisse. — „Waadake, siin on teil noor inimene,” ütles ta oma floosti/wendadele, „tehke temast paatust!”

Reid sõnu kuuldes pööris Felix oma häätetaja poole ja ütles isearalise förgusega, mis föiki ajas imelis panema: „Paavst! Niks mitte, fui see Jumala tahtmine on?”

Pärast kahe-aastast õppimist mõistiš ta juba
füsi ladina keeli kirjasid lugeda. Pea sai ta ka

Doctori auuniime, ja Itaalia maal reisides tegi ta oma mõnusate jutluste läbi, et ta nimi terwel maal kuulsaks sai. Mõni aasta läks mööda, ja juba tõusis ta piiskopiks ja wiiimaks kardinaliks. Wüimases ametis anti talle nimeks Montalto.

Aastal 1585 suri paavst Gregor XIII. ja Monatlo valiti ühel meeel Sixtus V. nime all tema ajemale. Rönda oli siis tööks läinud, mis Michelangelo pool naljatades oli ütelraud.

Räägitafje, et Montalto olnud selle minutini, hui teda paavstiks valiti, väga labke ja alandlik, hõsnud igaühte enese juure, kannud föik pahandusfed piia meelcqa ära, käinud kargu naja, pää õlade vahel ja füüras ja näidanud fileüldse keha poolest iörk ja haiglane olewat, aga nii pea fui ta paavstiks saanud, wisanud ta kargu fest saali, ajanud end ürgels, nii et ta kardinalide imestawate filmade ees tagu mõni Goliat näidanud olewat. Ta hüüdnud: „Sind, Zuma, siidame!“ niisuguse juure ja vägema läälega, et boone wõlwid wärissenud.

Ehk füll alatust soost sündinud, saanud ta ometi pärast liig uhfeks, ja tema pärast poolsest elust piawsti ametis ei räägita mitte paigu hääd. Nõnda tuleb wahest ette, et mehest wäga palju oodatakse, aga vootus ei lähe mitte täide. Roske on förges ametis alandlikus jäada, see on idu, aga wöimalik on see ometi. Seda on mehed näidanud, kes förgesse on sündinud, aga sellegi pärast südamesi hääks jäänud.